

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Daňkovou v právní věci žalobce **Z.S.**, zastoupeného Mgr. Vojtěchem Fořtem, advokátem se sídlem Domažlice, Npor. O. Bartoška 15, proti žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. srpna 2012, č.j. DSH/9423/12

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Z.S., (dále jen „žalobce“) se žalobou ze dne 30.8.2012 domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje (dále jen „žalovaný“) vyhotoveného dne 10.8.2012 pod č.j. DSH/9423/12 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Horšovský Týn, přestupkového oddělení (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 16.5.2012 č.j. 144/2012/PD (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým uznal žalobce vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), pro porušení ust. § 18 odst. 4 téhož zákona. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že „dne 10.2.2012 v 15:46 hodin, na silnici II. tř.č. 196 v obci Meclovi, jako řidič motorového vozidla Mercedes, SPZ..., překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, která je zákonem o silničním provozu stanovena 50km/hod., a to o 12 km/h.“

Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.000 Kč a současně stanovena povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1.000 Kč. Žalobce požadoval, aby soud zrušil též rozhodnutí prvoinstanční, vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení a přiznal žalobci plnou náhradu nákladů řízení. Dále v žalobě uvedl, že popřípadě navrhuje, „...aby Krajský soud v Plzni námi napadené rozhodnutí změnil tak, že určí, že se pan J.K. žádného přestupku nedopustil, a tudíž mu nebudou uloženy žádné sankce.“

Žalobu odůvodnil tím, že se rozhodnutím obou orgánů cítí poškozen a zkrácen ve svých právech a žádá, aby soud přezkoumal zákonnost těchto rozhodnutí, především aby přezkoumal postup obou orgánů.

Žalobce dále uvedl, že popírá svoji vinu na spáchaném výše zmíněném přestupku, když je pravdou, že u dopravní značky označující začátek obce zpomalil na 50 km/h., a i když byl zamyšlen, rozhodně při jízdě obcí nemohl dosáhnout zmíněné rychlosti, tj. 62 km/h. S ohledem na shora uvedené pak považuje sankce, které byly žalobci uloženy, tj. pokuta v částce 2.000 Kč a náhrada nákladů spojených s projednáváním přestupku ve výši 1000 Kč za bezdůvodné.

Žalovaný ve vyjádření vyhotoveném dne 20.11.2012 označil žalobu za nedůvodnou a navrhl její zamítnutí.

Konstatoval, že se dostatečným a vyčerpávajícím způsobem k žalobní námitce vyjádřil v napadeném rozhodnutí. Po důkladném přezkumu prvoinstančního rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, dospěl k jednoznačnému závěru, že v řízení bylo prokázáno, že se žalobce přestupku kladeného mu za vinu dopustil. Tento závěr je podepřen v řízení provedenými důkazy. Důležitým důkazem je snímek z certifikovaného silničního radarového rychloměru č. 8403, vozidla RZ:..., který jednoznačně prokazuje, že žalobce při průjezdu obcí Meclov překročil rychlost jízdy po odečtení odchylky nejméně o 12 km/h. Dále správní orgán I. stupně provedl svědecké výpovědi zakročujících policistů, kteří se vyjádřili k okolnostem silniční kontroly vnitřně konzistentním způsobem, přičemž o věrohodnosti svědků nevznikla nejmenší pochybnost. Žalovaný zdůraznil, že pokud se žalobcova pozornost snížila jeho zamyšlením, nemůže tato okolnost žalobce zbavit odpovědnosti z přestupku s ohledem na znění ust. § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu.

Řízení ve správním soudnictví upravuje zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších novel (dále jen „s.ř.s.“). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí samosoudkyně vycházela ze skutkového a právního stavu, který tu by v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a napadené výroky rozhodnutí přezkoumala v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). O věci samé rozhodla v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání za fikce souhlasu žalobce (č.l. 22 spisu) a výslovného souhlasu žalovaného (č.l. 18 spisu).

O žalobě uvažila následujícím způsobem.

Žalobce byl uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu z důvodu porušení § 18 odst. 4 téhož zákona.

Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h⁻¹ nebo mimo obec o méně než 30 km.h⁻¹.*

Podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu *v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹.*

Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce v době ve výroku prvoinstančního rozhodnutí uvedené řídil v obci Meclov motorové vozidlo. Předmětem sporu není ani okolnost, že v uvedené obci není provedena místní úprava provozu na pozemních komunikacích podle § 18 odst. 7 zákona o silničním provozu (*Místní úpravou provozu na pozemních komunikacích podle § 61 odst. 2 lze nejvyšší dovolenou rychlost podle odstavce 4 zvýšit, maximálně však o 30 km.h⁻¹.)* a tudíž podle § 18 odst. 4 téhož zákona platí, že nejvyšší dovolenou rychlostí v této obci je 50 km.h⁻¹. Žalobce však zpochybňuje závěr žalovaného (stejně jako správního orgánu I. stupně) o vině z toho důvodu, že podle jeho názoru při jízdě obcí rozhodně nemohl dosáhnout rychlosti 62 km.h⁻¹.

Žalobce obsahově stejnou výtku uplatnil ve svém odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. S výtkou se žalovaný vypořádal tak, že uvedl: „Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgán správně vyvodil svůj závěr o vině odvolatele na podkladě provedených důkazů. Jako listinný důkaz bylo provedeno oznámení přestupku, které jednoznačně prokazuje, že řidičem vozidla byl v inkriminovanou dobu právě odvolatel. Odvolateli bylo oznámení přestupku v místě silniční kontroly předloženo k jeho vyjádření, čehož nevyužil a pouze jej opatřil svým podpisem. Důležitým důkazem je dále snímek z certifikovaného silničního radarového rychloměru č. 8403, vozidla RZ: ..., jenž je součástí záznamu o přestupku, spolu s naměřenou rychlostí 65 km/h v čase 15:46:36 dne 10.2.2012. Snímek jednoznačně prokazuje, že odvolatel při průjezdu obcí Meclov překročil rychlost jízdy po odečtení odchylky nejméně o 12 km/h. Součástí spisové dokumentace je i ověřovací list č. 39/11, který deklaruje platnost ověření silničního radarového rychloměru AD9C v.č. 04/0108, jenž byl užit k měření rychlosti. Dále správní orgán I. stupně provedl svědecké výpovědi zakročujících policistů, kteří se vyjádřili k okolnostem silniční kontroly vnitřně konzistentním způsobem, přičemž o věrohodnosti svědků nevznikla nejmenší pochybnost. Svědci vypověděli, že v řidiči vozidla byl ztotožněn odvolatel, důvodem jeho zastavení bylo překročení nejvyšší dovolené rychlosti při průjezdu obcí Meclov. Předestřené skutkové tvrzení odvolatele o nepřekročení nejvyšší dovolené rychlosti provedené důkazy zcela vyvrací. Odvolatel tedy nemůže spravedlivě uspět s argumentací, že i když byl zamyšlen, nejvyšší dovolenou rychlost jízdy nepřekročil. Odvolací správní orgán zdůrazňuje, že i pokud se řidič tzv. „zamyslí“, je podle ust. § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu především povinen plně se věnovat řízení vozidla a sledovat situaci v silničním provozu. Pokud se odvolatelova pozornost snížila jeho zamyšlením, je to pouze jeho odpovědností. Námitka odvolatele, že rychlost jízdy při průjezdu obcí Meclov nepřekročil, když rychlost u označníku obce snížil na rychlost v obci

dovolenou a tu následně za jízdy udržoval, i když byl zamyšlen, je lichá, nemající oporu v provedeném dokazování.“

Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), platí, že *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 5. 2006, čj. 2 As 46/2005-55 (všechny zde zmiňované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), vyslovil právní názor, že *„Správní orgán je povinen postavit nad vší rozumnou pochybnost najisto, že se jednání majícího znaky skutkové podstaty přestupku dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen. Existuje-li rozumná pochybnost, tj. existuje-li ne zcela nepravděpodobná možnost, že uvedeného jednání se dopustil někdo jiný než obviněný z přestupku, nelze jej za přestupek postihnout (in dubio pro reo).“*. Ve stejném rozsudku dále dovodil, že *„Důkazní břemeno k prokázání, že jednání majícího znaky skutkové podstaty přestupku se dopustil obviněný z přestupku, přirozeně nese správní orgán. Obviněnému z přestupku proto k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, postačí, aby o otázce, kdo se uvedeného jednání dopustil, vznikla rozumná pochybnost; nemusí se tedy vyvíňovat, tj. prokázat, že se jednání nedopustil.“* S těmito právními názory se zdejší soud zcela ztotožňuje a byť se obě právní věty vztahují k problematice zjišťování, kdo konkrétně se z okruhu osob, jež připadají v úvahu, deliktního jednání dopustil, zastává soud názor, že stejné zásady musí platit i při posuzování objektivní stránky přestupku.

V souzeném případě měla objektivní stránka žalobcova přestupku podle skutkové věty výroku prvoinstančního rozhodnutí spočívat v tom, že jako řidič motorového vozidla překročil v obci nejvyšší dovolenou rychlost o 12 km.h⁻¹. Žalobce naproti tomu tvrdí, že při jízdě obcí nemohl dosáhnout naměřené rychlosti 62 km.h⁻¹ a že se proto přestupku nedopustil.

Úkolem soudu je tak posouzení otázky, zda správní orgány zjistily, že žalobce porušil povinnost nepřekročit v obci nejvyšší dovolenou rychlost jízdy 50 km.h⁻¹, takovým způsobem, že jejich skutkové zjištění nezavdává žádné důvodné pochybnosti, či naopak existuje reálná možnost jiné skutkové verze, tj. že žalobce povolenou rychlost skutečně nepřekročil, jak tvrdí.

Stěžejním důkazním prostředkem ohledně rychlosti jízdy, ze kterého správní orgány vycházely, byl v přestupkovém spisu založený záznam o přestupku se snímkem č. 8403 z certifikovaného silničního radarového rychloměru AD9C, výrobního čísla 04/0108, zachycujícím osobní automobil registrační značky 2P7 0836 se skutečně naměřenou rychlostí 65 km.h⁻¹. Součástí spisu je rovněž ověřovací list č. 39/11 vystavený dne 15.3.2011, který osvědčuje, že předmětný rychloměr byl ověřen autorizovaným metrologickým střediskem a lze jej používat k měření rychlosti do 14.3.2012. Záznam o přestupku je objektivním důkazním prostředkem a přímým důkazem o rychlosti žalobcovy jízdy.

Správní orgány obou stupňů uvažovaly dále s odchylkou měřicího zařízení v souladu s doporučením Ministerstva dopravy vydaným dne 4. 8. 2006 pod značkou 89/2006 - 160 -

LEG/1 (dostupné na http://www.mdcz.cz/cs/Silnicni_doprava/), v němž se uvádí, že radary jsou v České republice schvalovány s jednotnou odchylkou ± 3 km/h při zjištěné rychlosti do 100 km/h a $\pm 3\%$ při rychlostech nad 100 km/h. Tato jednotná odchylka byla v průběhu doby rozhodovací praxi správních orgánů i soudů připuštěna. Správní praxi, stejně jako doporučení Ministerstva dopravy, které ji stvrzuje, lze přirovnat k soudní judikatuře (shodně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6.1.2010, č.j. 6 As 42/2009-39). Zohlednění odchylky založené na správní praxi vedlo ke zvýhodnění žalobce.

Dále správní orgány vycházely ze svědeckých výpovědí policistů pprap. J.T. a pprap. L.H., kteří prováděli uvedeného dne a v uvedené době měření rychlosti jízdy vozidel v obci Meclov na stanovišti „*přibližně uprostřed obce*“, jak vypověděl svědek pprap. H., a zjistili měřicím zařízením překročení rychlosti vozidlem Mercedes, za kterým vyjeli a následně jej zastavili. Řidičem vozidla byl žalobce. I v tomto případě se jedná o přímé důkazy porušení povinnosti žalobcem. Žalobce přitom věrohodnost obou svědků v průběhu přestupkového řízení ani v žalobě neproblematizoval, z obsahu přestupkového spisu se žádné pochybnosti nenaznačují a obsah obou svědeckých výpovědí se shoduje.

Jelikož zjištění ze záznamu o přestupku jsou zcela konkrétní a korespondují s tím, co vypověděli oba svědci, navíc přestupkový spis neobsahuje žádný podklad, který by správní orgán nehodnotil, přičemž žalobce současně nevytýká správním orgánům, že neopatřily všechny podklady nezbytné pro rozhodnutí pro rozhodnutí, nepřipouští skutkový závěr správních orgánů, že žalobce jel v obci rychlostí 62 km.h⁻¹, žádnou pochybnost.

Žalobcova verze reality, že při jízdě obcí nemohl dosáhnout naměřené rychlosti 62 km.h⁻¹, je naproti tomu založena pouze na jeho tvrzení, které není podloženo žádným důkazním prostředkem a žalobce na podporu svého tvrzení ani žádný důkazní prostředek neoznačil. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011 - 66, uvedl, že „... *si je vědom toho, že povinnost vyplývající z § 52 správního řádu nelze vykládat v tom smyslu, že na účastníkovi řízení leží břemeno tvrzení a následně i důkazní břemeno ohledně zjišťovaných skutečností; je však povinen prokázat, co sám tvrdí, pokud má správní orgán právě z jeho tvrzení vycházet*“. Tento názor sdílí i zdejší soud.

Lze tedy uzavřít, že správní orgány (zejména prvostupňový) v posuzované věci opatřily všechny podklady pro rozhodnutí, které na nich lze spravedlivě požadovat, a z provedených důkazů dovodily logický skutkový závěr. Žalobcova obrana založená na ničím nepodloženém tvrzení však nebyla způsobilá vyvolat rozumnou pochybnost o stavu věci zjištěném správními orgány, resp. o reálné možnosti jiné (žalobcovy) skutkové verze, než kterou vzaly za základ svého rozhodnutí. Žalobce prokazatelně řídil v obci Meclov motorové vozidlo rychlostí nejméně 62 km.h⁻¹, čímž porušil povinnost řidiče uloženou mu v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a naplnil znaky skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Omezenou rychlost zákon stanoví pro celou obec, proto se žalobce nemůže zprostit odpovědnosti tím, že zpomalil na 50 km.h⁻¹ u dopravní značky označující začátek obce. Jak správně konstatoval žalovaný, povinností řidiče je plně se věnovat řízení vozidla (§ 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu), což v sobě zahrnuje i sledování rychlosti jízdy.

Pro úplnost soud dodává, že v závěru prvního odstavce odůvodnění tohoto rozsudku formulovaný petit v označení osoby (J.K.) považoval za zjevnou nesprávnost a tuto vadu neodstraňoval, jelikož z celého obsahu žaloby, zejména z první možnosti alternativního petitu i z připojených listin (napadeného rozhodnutí, prvoinstančního rozhodnutí a plné moci) je zcela nepochybné, že i druhou alternativu petitu požadoval žalobce, nikoliv J.K. Žalobcem navrhovaná druhá varianta výroku rozsudku nepřicházela v úvahu nejen z důvodu procesního výsledku přezkumného řízení (tj. nedůvodnosti žaloby), nýbrž především proto, že ust. § 78 s.ř.s. takové znění výroku nepřipouští.

Žaloba nebyla důvodná a soud ji proto v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl (výrok I.).

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal (výrok II.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. srpna 2013

JUDr. Jana Daňková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová